

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ о. СЕВЕРИНА БАРАНИКА У ДРОГОБИЧІ (1932–1939)

Громадсько-політичне життя міжвоєнного Дрогобича зумовлювалося багатьма чинниками, наприклад, діяльністю політичних партій та різноманітних громадських об'єднань, у яких мешканці міста намагалися реалізувати свої національні-культурні та професійно-економічні потреби. До складу тих чи тих політичних партій та організацій входили особи, які мали авторитет серед громади міста. Одним із таких був ігумен Дрогобицького монастиря Св. Петра і Павла о. Северин Бараник, який з 1932 р. очолював політичний клуб місцевих українців (під такою назвою у міжвоєнній Польщі розумілася політична фракція) у міській раді, та, окрім цього, був членом декількох громадських об'єднань.

Біографія отця на сьогоднішній день висвітлена спорадично. Увагу авторів прикуто винятково до його праці на церковній ниві, та трагічної смерті під час першої радянської окупації Дрогобича¹. Інші сторони та форми діяльності досліджуваної постаті, на жаль, в літературі предмету досі не висвітлені. Відтак, у цій публікації ставимо собі за мету розкрити участь о. С. Бараника у громадсько-політичному житті міжвоєнного Дрогобича.

Після смерті о. Платоніда Філяса (16 червня 1930 р.), уряд ігумена Дрогобицького василіанського монастиря залишався тривалий час вакантним. Згадана обставина, тобто факт, що протягом тривалого часу, непересічний монастир залишався без настоятеля, наводить нас на думку, що провід ЧСВВ ставився вимогливо й вибірково до вірогідних кандидатів. Наступник мав би відповідати певним вимогам та засадам, а саме, провадити духовну, культурно-просвітницьку та громадську діяльність, бути інтелектуально й ідейно спроможним оцінити і вирішити будь-яку політичну ситуацію на користь церкви і народу та інше. Відтак, вибір випав на о. С. Бараника, якого 26 листопада 1931 р.² у віці 42 років призначили ігуменом дрогобицького монастиря та парохом церкви Святої Трійці. До свого призначення у Дрогобичі о. С. Бараник, служив у Жовківському монастирі, де редагував дитячий журнал “Наш приятель”, опікувався сиротинцем, провадив Марійське товариство для молоді і ремісників та ін.³

За короткий термін служіння у Дрогобичі отець С. Бараник ніби доводить правильність вибору своєї особи, стає проповідником товариства Доброї Смерті, Марійської дружини⁴, працює викладачем української гімназії, входить до складу старшин кружка “Рідна школа”⁵, цікавиться та бере безпосередню участь у житті своєї парафії та міста загалом, відвідує просвітницькі та спортивні заходи Дрогобиччини, є активним громадським діячем, членом міської ради і Українського національно-демократичного об'єднання (УНДО)⁶.

Громадсько-політичне життя о. С. Бараника розпочалося у травні 1934 р., коли його обрано депутатом міської ради Дрогобича. Разом з ним депутатами стали ще шість представників української громади: д-р Осип Костремський, Микола

Мицавка, Петро Новосельський, Теодор Шипайло, д-р Ілля Винницький⁷. Більше того, о. С. Баранику випала честь очолювати український політичний клуб, що свідчить про довіру не лише мешканців міста, але і колег-депутатів, тобто, він посів згадане становище лише за два роки перебування у місті. Галицьке священство XIX – початку XX ст. складало левову частку національно-свідомої української інтелігенції, готової відстоювати права простого українського люду. Згаданий висновок пояснює присутність такої кількості духовенства у магістратах міст.

Так, на перших повоєнних виборах до міської ради Дрогобича у 1927 р. було обрано о. Юзефа Заєчовського, ЧСВВ, ксьондза Казимира Котулу та рабина Якуба Авігдора. У наступному скликанні (ймовірно, в 1930–1934 рр.) були кс. К. Котула та кс. Пасив Кісель – представники польської релігійної громади. У 1934 р. міськими депутатами стали о. С. Бараник та кс. К. Котула.

Про діяльність о. С. Бараника як місцевого райці, відомо переважно з протоколів міського магістрату. На жаль, на даний час в архівах м. Львова віднайдено лише протоколи засідань міської ради з лютого 1935 р. до грудня 1936 р., тому лише за цей період маємо докладні відомості про діяльність якмагістрату, так його членів.

Уперше прізвище о. С. Бараника зустрічається у протоколах міської ради за 20 листопада 1934 р., де він згадується як новообраний депутат. З цієї нагоди того ж дня о 18 год. 30 хв. відбулося урочисте засідання новобраних райців під головуванням президента міста Раймонда Яроша. У своєму першому робочому засіданні отець взяв участь в обговоренні та голосуванні з фінансових питань, які стосувалися утримання керівного складу міста. Посилаючись на тогочасні закони, міська рада виносила на розгляд такі питання: 1. Визначення зарплати: а) Президенту міста; б) Віце-президенту міста. 2. Визначення зарплати одному присяжному, для безстрокової і постійної зайнятості у міській раді⁸.

На наступному засіданні 29 листопада 1934 р. розглядалися питання, які стосувалися міського будівництва, зокрема виділення коштів у сумі 34 тис зл. на будову будинку на вул. 11 листопада; ухвалення квот оподаткування алкогольних напоїв та ін. В обговоренні всіх питань участь брав о. С. Бараник, свідченням чого є його особистий підпис під протоколом засідання. Окрім цих питань на порядок денний було винесено проблему обрання членів ревізійної комісії та її статуту, а також інституційну документацію спеціальної комісії з питань комунальних податків. До складу обох комісій пропонувалося включити такі кандидатури: 1. о. Северин Бараник; 2. Д-р Сімхе Маргулес; 3. Ян Опітц; 4. Йозель Райфлер. 5. Станіслав Взорек⁹. Керівником ревізійної комісією було обрано кс., д-ра Казимира Котулу, якого особисто рекомендував Р. Ярош¹⁰.

13 травня 1935 р. о 19.30 відбулося незаплановане зібрання міської ради. Причиною стала смерть маршалка Йозефа Пілсудського. Участь у ньому взяли Р. Ярош, повітовий староста Тадеуш Хмілевський, та керівники усіх трьох політичних клубів. Кожний із них висловлював слова співчуття та суму з причини смерті маршалка, розповідав про його вклад у розвиток польської державності. До слів співчуття приєдналася й українська фракція, від якої виступив о. С. Бараник. У своїй промові він був найлаконічнішим, зазначивши: “висловлюю від імені свого Клубу співчуття по втраті великого сину народу”¹¹.

Ще одним задокументованим фактом виступу отця в міській раді є протокол від 3 червня 1936 р. Причиною зібрання був 10-й ювілей президента Речі Посполитої професора Ігнація Мосціцького. На порядку денному було два питання – затвер-

дження висновків міської ради щодо номінування президента Речі Посполитої І. Мосціцького на звання почесного громадянина Дрогобича, у зв'язку зі згаданим ювілеєм. Під час дискусії виступили представники усіх трьох політичних клубів: інж. Вацлав Юноша Пйотровський, о. Северин Бараник, д-р Леопольд Ліберман, які зазначили, що ця ініціатива магістрату має щирий і правдивий характер, а тому всі представники будуть голосувати одногосно і беззаперечно.

Окрім цього, о. С. Бараник разом з представниками українського клубу у міській раді відстоював інтереси української громади. Так, при розподілі бюджетного фінансування усіх культурно-релігійних та світських організацій м. Дрогобич, на українські організації та проекти на жовтень 1935 р. дотація мала становити 1130 зл.; відповідно на польські – 2680 зл. і на єврейські – 1386 зл.

Проаналізувавши протоколи засідань магістрату, можна дійти висновку, що не в кожному із рішень, прийнятих міською радою, які не стосувалося справ української громади, брали участь представники українського клубу. Ймовірно, це зумовлено утворенням у міській раді польсько-єврейським альянсом, який не вважав за потрібне залучати українських представників для розв'язання економічних та культурно-освітніх потреб: виділення землі, позики на будівництво шкіл та ін. На жаль, у таких засіданнях український клуб брав участь, але, найімовірніше, як статист, окрім цього, рішення таких зібрань не скріплювався підписом о. С. Бараника¹².

Окремим питанням, яким займався о. С. Бараник, було лобювання інтересів української громади у сфері освіти. Його активність проявлялася у різних випадках, наприклад, при обговоренні питань виділення коштів на заклади освіти. 31 травня 1936 р. під час засідання міської ради Едвард Тхужельський пропонував виділення значної суми коштів на утримання двох чоловічих та однієї жіночої професійної школи, які за словами доповідача, мали велике значення для місцевої ремісничої молоді¹³. Оскільки грошей у місцевому бюджеті не передбачалося, пропонувалося залучити їх з прогнозованих доходів. Українській громаді було зрозуміло, що гроші будуть виділені в основному на фінансування неукраїнських навчальних закладів. Попри це о. С. Бараник погоджувався з ходом думок доповідача, але просив щоб він надав проект бюджету для ознайомлення¹⁴. Окрім цього о. С. Бараник наголошував на необхідності благоустрою дрогобицьких вулиць, зокрема: вул. Колійової (тепер – М. Грушевського) та вул. Леона Райха (П. Орлика) шляхом встановлення хідників; на вулицях Завіжній та І. Франка пропонувалося поліпшити нічне освітлення¹⁵. Критику дискусій викликало те, що в бюджеті не було знайдено засобів для різноманітних (передовсім українських) товариств, а так звані “прогнозовані кошти” пропонувалося розподілити серед бідного населення. Він уважав, що цією справою особисто має керувати президент міста при співпраці трьох національних клубів та з урахуванням народної думки¹⁶.

Зрозуміло, що наведені факти мали б стати вагомим аргументом для розгортання дискусії. Також заява керівника української фракції давала зрозуміти, що вона не підтримує позицію польського клубу.

Після виступу о. С. Бараника слово взяли представники польського клубу, які досить критично висловлювалися на адресу голови української фракції. Так, д-р Еміль Скульський, підтримуючи своїх колег, зауважив, що бюджет буде прийнятий без будь-яких змін. Кс. К. Котула, підтримуючи пропозицію Е. Скульського, звернувся з проханням до міської ради щодо збільшення годин викладання релігії у міських школах з 30 хв. до 1 год.¹⁷.

Д-р Павел Адлерсберг, який представляв єврейський міський політичний клуб, підтвердив, що його фракція буде голосувати за бюджет, хоча має до нього дуже багато запитань, а щодо шкіл, то він згідний, що вони потрібні місту, але на бачив фінансової можливості для їх утримання. Д-р П. Адлерсберг підтримував пропозицію о. С. Бараника щодо субвенцій, які мали бути бути розділені між громадами, за участі трьох клубів¹⁸.

Радний Зигмунд Гутенплан у промові зазначив, що також не підтримує о. С. Бараника у справі виділення одноразової допомоги бідним мешканцям за участі трьох клубів, зазначаючи, “що бідний чоловік довго чекатиме поки пани депутати надумують виділити йому якісь кошти”¹⁹.

Як наслідок, д-р. Е. Скульський повідомив, що польський клуб не буде голосувати за пропозицію о. С. Бараника, оскільки ухвалення такого рішення було б вираженням вотуму недовіри президентові міста, а також рекомендує урядові міста виділяти лише надлишкові кошти на професійні школи.

Після такої заяви особи, які лобіювали прийняття рішення стосовно фінансування професійних шкіл, відкликали свої пропозиції. Такий хід обговорення показує, що польська фракція змушена була зважати на позицію своїх опонентів та йшла на певні поступки. Інший представник польської фракції Казимир Осіовський зазначив, що вимога о. С. Бараника може розцінюватися як виклик, скерований до президента міста.

Згадана ситуація змусила отця просити трихвилинну перерву, по закінченні якої він зазначив: “Міська рада ухвалила апеляцію до президента міста, щоб той при розподілі субвенцій дотримувався “народного ключа”. Після таких слів д-р. Е. Скульський заявив, що у бюджеті на 1936–1937 рр. субвенції будуть виділені лише на утримання захоронок²⁰.

Урешті відбулося ухвалення бюджету, в якому на соціальну опіку (захоронок) було виділено суму у розмірі 5000 зл. Розподіл коштів для кожної з громад покладався на міський уряд²¹. Були взяті до уваги і пропозиції радних, зокрема д-ра Е. Скульського щодо виділення коштів на професійні школи та о. С. Бараника стосовно “народного ключа” та ін.”²².

Отець С. Бараник долучився і до ініціатив, які виходили з боку представників польських кіл. Так, у вересні 1936 р. кс. д-р. К. Котула передав президентові міста звернення до Папи Римського Пія XI про беатифікацію дрогобичанина Мартина Лятерни. Міська рада проголосувала за цю пропозицію. Відомий також і поіменний список осіб, які її підтримали, зокрема, це був і о. С. Бараник²³. Такі факти засвідчують про взаєморозуміння в окремих питаннях між представниками української та польської політичної фракцій. Відомо також, що о. С. Бараник був членом Комісії соціальної допомоги для працівників магістрату, до якої входили 20 осіб²⁴.

У 1939 р. відбулися вибори до міської ради, які були досить складними для української громади Дрогобича. У попередній раді українців представляли шестеро депутатів, натомість на нових виборах було обрано лише п'ятьох райців²⁵. Це була найменша кількість українських депутатів за всю історію виборів у міжвоєнному Дрогобичі²⁶. Причиною було подрібнення українців на два виборчі блоки – Український Національний Виборчий Комітет (УНВК) та Об'єднаний Виборчий Комітет (ОВК). Як подає газета “Діло”, до ОВК входили не дуже активні на терені міста Українська соціалістично-радикальна та Українська Соціал-Демократична партії,

Дружини кн. Ольги та Фронт національної єдності. ОВК, який очолив колишній русофіл д-р Володимир Ільницький, не ставив перед собою завдання завоювати депутатські мандати, головною ж метою було знищення УНДО. Отець С. Бараник ставив мету об'єднати два виборчі блоки. На цю пропозицію згодився лише УНВК. Натомість ОВК розпочав брудну пропаганду проти УНВК, зокрема, виборчі списки своїх опонентів були названі “листою буржуїв і ксьонзів” або “панів”; зафіксовані випадки викидання бюлетенів на користь кандидата від ОВК та ін. Також проти о. С. Бараника, якого вчетверте населення міста делегувало до міської ради, вів особисту пропаганду В. Ільницький²⁷.

Окрім діяльності у міській раді, отець С. Бараник був активним учасником громадських товариств міста. У Дрогобичі на 1931 р. нараховувалося 7 тис. 461 безробітних та лише 60% мешканців отримували державну допомогу²⁸. Нам невідомо точної кількості українців, які були позбавленні фінансової допомоги, але припускаємо, що ця цифра була немалою. Як наслідок, у 1932 р. о. С. Бараник ініціював та очолив “Український парохіяльний комітет допомоги безробітним” (УПКДП). Його основна мета – матеріальна допомога для непрацевлаштованого населення. Діяльність комітету була не до вподоби польській владі, яка ретельно слідкувала за його діяльністю та інколи конфіскувала зібрані кошти, що призначалися для нездолених²⁹.

У 1934 р. о. С. Бараник обіймає керівні посади у таких товариствах: “Бурса ім. св. Івана Хрестителя” (освітня-патріотична організація)³⁰, “ім. Миколи Лисенка” (музично-інструментальне товариство)³¹, товариство “Просвіта”³². Зокрема, за активної участі о. С. Бараника 25 червня 1934 р. громада міста та навколишніх сіл урочисто відсвяткувала 30-літній ювілей діяльності філії “Просвіта” в Дрогобичі. Урочистості розпочалися о 10.00 год. святковою літургією у церкві Св. Трійці, яку відслужив о. С. Бараник³³. Про це повідомляє “Бюлетень” дрогобицької філії “Просвіти”: “захід був одним із найбільших і найчисельніших свят, які обходила Дрогобиччина протягом кільканадцяти останніх літ”³⁴.

З 1936 р. о. С. Бараник був головою греко-католицького товариства “Приют”³⁵. Для реалізації статутних положень члени “Приюту” планували: проведення освітньо-релігійних та наукових занять; заснування бібліотек, будівництво домів та приміщень для служниць; заснування фонду для допомоги під час безробіття та ін.³⁶ Відомо й про членство о. С. Бараника в “Товаристві опіки над в'язнями” в Дрогобичі (1939 р.), до якого входили представники всіх трьох народностей міста³⁷.

Польська поліція детально слідкувала за участю о. С. Бараника у громадських товариствах. Так, в одному із поліцейських звітів його охарактеризовано як особу, що “на кожному кроці намагається підтримувати українські справи”³⁸.

28 жовтня 1933 р. українська громада міста провела з приводу голоду на території Української СРР “Свято національної жалоби”, яке розпочалося із організації літургії та панахиди у соборі Пресвятої Трійці. Тієї ночі о. С. Бараник доручив духовенству провести подібні літургії у всіх парафіях. У головній церкві він особисто освятив Святі Тайни і розпочав нічні молебні (ніч з 28 на 29 жовтня)³⁹.

Також українська громада відзначала пам'ятні дні, зокрема – події Листопадового чину. Так, у ніч з 31 жовтня на 1 листопада 1934 р. у переповненому мирянами соборі Пресвятої Трійці відбулася заупокійна панахида. 1 листопада було знову відправлено богослужіння, під час якого співав хор “Дрогобицький Боян”. Панахиду також відправляв о. С. Бараник. По її завершенні д-р Степан Витвицький виголосив

реферат на національну тематику, акцентувавши значення в історії України періоду визвольних змагань 1918–1919 рр.⁴⁰

2 грудня 1934 р. відбулося посвячення відновленої церкви оо. Василян на вул. Стрийській. Посвятив церкву секретар Галицької Провінції ЧСВВ о. І. Готра, проповідь виголосив о. С. Бараник. Одним із ініціаторів відновлення церкви був саме о. С. Бараник, який зумів акумулювати зусилля дрогобицької громади. Вважається, що відновлений храм став окрасою української сакральної топографії Дрогобича (місто мало під ту пору сім храмів). Відновлена церква призначалася в основному для шкільної молоді української гімназії і семінарії сестер Василянок⁴¹.

25 грудня 1935 р. під час зальних зборів Рідної Школи, участь в яких взяли 280 делегатів, о. С. Бараника було обрано до Головної Управи⁴². А вже у квітні 1936 р. члени Головної Управи “Рідної Школи” під проводом голови Миколи Заячківського, звернулися через пресу до українського громадянства із закликом подолати кризовий стан українського шкільництва⁴³.

У 30-х рр. активне населення міста створило “Народну організацію українців м. Дрогобича” (НОУД). 22 листопада 1936 р. відбулися установчі збори НОУД, які відкрив Степан Витвицький. У вступному слові він наголосив на важливості міст у політичному житті. Як стає зрозуміло з реферату ще одного учасника організації Степана Біляка, вона мала метою активізацію участі українців у політичному житті міста. Передбачалося залучення робітничого населення, активізація пропаганди шляхом читання лекцій на економічні та політичні теми. Кінцевим завданням НОУД було створення своєї філії УНДО. Членами НОУД були: о. Северин Бараник, С. Витвицький, Теодор Шипайло, Дидинський та ін.⁴⁴

Ігумен о. С. Бараник став також ініціатором проведення одного із найвелелюдніших святкувань культу “Серця Христового”, що відбулося в Дрогобичі 21 червня 1936 р.⁴⁵. Участь у ньому об’єднало населення Дрогобича та повіту. Однією з причин святкування були провокації комуністів у с. Нагуєвичі. Ліві сили (комуністи, радянфіли, Польська Партія Соціалістична) завадили мирному вшануванню з приводу 20-ліття смерті Івана Франка⁴⁶. Основним мотивом заходу стала демонстрація вірності українців “церковним і народним святощам”. Газета “Український Бескид” так передає перебіг святкування: “У ніч з 20 на 21 червня відбулася святкова Адорація Найсвятіших Тайн у церкві св. Трійці. Церква була переповнена народом, який серед молитов і співів благов Серця Христове о милосердя і о ласки. У сповідальнях через усю ніч сповідали священники, а від 3 год. рано, що півгодини правилися Служби Божі. В неділю торжественну Літургію відправив Всесв. о. Мітрат Базюк... о год. 11.30 вирушив похід на площу св. Юра. В поході взяло участь понад 20000 народу, 300 хоругв і прапорів, попереджувало гурт духовенства, яке явилось на торжестві у числі 40. Про розміри походу вистачить згадати, що підчас коли перші ряди вірних вже доходили до церкви св. Юра, то послідні були ще у церкві св. Трійці. Порядок був взірцевий, якого догляд спочивав у руках нашої академічної молоді. Кількадесятя маленьких дівчаток сипало квіти дорогою, котрою проходило духовенство з Найсвятішими Тайнами. Під церквою св. Юра відправлено Молебень до Серця Христового”⁴⁷. Похід завершився біля церкви св. Трійці. Опісля, відбувся святковий обід на якому свої слова вдячності о. С. Баранику висловив д-р. С. Витвицький. У промові він зазначив: “о. Ігумен Бараник за час свого недовгого побуту у Дрогобичі зробив і дальше робить много важних і дуже цінних потягань так в життю паро-

хії як і повіту, які оживлюють і консолідують наше церковно-народне життя, а які на правду чинять з нього тут на нашій тяжкій терені мужа Провидіння”⁴⁸.

Подальша доля о. Северина Бараника була трагічною. З початком першої радянської окупації Західної України 26 червня 1941 р. його разом з іншими василіянами було заарештовано органами НКВС⁴⁹. У в’язниці енкаведисти замордували о. С. Бараника, на його грудях було вирізано хрест (очевидно, живцем), тіло ж разом з іншими закатованими в’язнями закопано у велику яму у дворі в’язниці (припускаємо – в останні дні місяця червня). Разом з тілами 480-ти замордованих у догобицькій тюрмі, жертву було поховано у братській могилі на цвинтарі на вул. М. Грушевського⁵⁰. Іван Павло II, під час свого візиту до України у червні 2001 р. проголосив о. С. Бараника блаженним.

Отець Северин Бараник, ЧСВВ є однією із найяскравіших постатей міжвоєнного Дрогобича. Окрім своїх священничих і пастирських обов’язків, які посприяли піднесенню релігійно-християнського життя краю, гідно виконував обов’язок українця – вірного сина свого народу, будучи одним із найактивніших учасників політичного, культурного-освітнього, національно-патріотичного життя Дрогобиччини. За час свого перебування у Дрогобичі, користувався великою повагою і авторитетом серед його мешканців, що свідчить про пам’ять і вдячність поколінь.

¹ Див. напр.: Баб’як А. Блаженний Северіян Бараник, Ієромонах, ЧСВВ 1889–1941 / А. Баб’як // Нові українські мученики ХХ ст. – Рим, 2002. – С. 158–162; о. Бриндак. І. Бараник Север’ян / о. І. Бриндак // Енциклопедія сучасної України / Нац. акад. наук України, Наук. т-во ім. Шевченка, Координац. бюро енциклопедії сучасної України НАН України. – Ред. І. М. Дзюба (співгол.). – К.: [б. в.], 2003. – Т. 2: Б – Біо. – С. 222; Пристай Б. Блаж. Дрогобицький преподобномученик Северіян Бараник, ЧСВВ 18.07.1889 – 06.1941 / Б. Пристай // 150 славних українців Дрогобиччини. – Дрогобич, 2012. – С. 7–8; Доброзичливий ігумен // Церква мучеників / Упоряд. Олег Турій. – Львів, 2002. – С. 14; Доброзичливий ігумен // Церква мучеників / Упоряд. Олег Турій. – Львів, 2002. – С. 14; Северіян Стефан Бараник // Джампаоло М. / Україна – земля мучеників: Героїчне свідчення блаженних мучеників, проголошених Папою Іваном Павлом II у Львові, під час його історичного паломництва / Переклад з італійської о. Олександра Лісовського. – Жовква, 2014. – С. 107–112; Прах Б. Духовенство Перемишльської єпархії та Апостольської адміністрації Лемківщини. Біографічні нариси (1939–1989 рр.) / Прах Б. – Львів, УКУ, 2015. – У 2-х томах. – Т. 2. – С. 738, 825; Блаженний Преподобномученик Северіян Бараник, ЧСВВ (1889–1941) // Блаженні новомученики Чину Святого Василя Великого. – Львів, “Місіонер” 2002. – С. 103–105; Блаженний Преподобномученик Северіян Бараник, ЧСВВ (1889–1941) // Блаженні новомученики Чину Святого Василя Великого. – Львів, “Місіонер”, 2002. – С. 103–105.

² Catalogus Provinciae SS. Salvatoris Ordinis Basiliani S-ti Iosaphat Ineunte Anno // Monasterium Drohobycense SS. Trinitatis. – Żovkva, 1936. – S. 2.

³ Гарасимчук Т. Церковно-релігійне життя в Дрогобицькій гімназії / Т. Гарасимчук // Дрогобицька українська гімназія ім. Івана Франка 1918–1944 рр. / Упор. Л. Дутко-Слонська, Л. Ковалів-Гавришак, Н. Петричка-Гарбузюк, І. Невмержицька. – Дрогобич: Посвіт, 2014. – С. 39.

⁴ Коцеміра В. Марійські товариства: історія та сучасність / В. Коцеміра, Г. Ясевич // Дрогобицька українська гімназія ім. Івана Франка 1918–1944 рр. / Упор. Л. Дутко-Слонська, Л. Ковалів-Гавришак, Н. Петричка-Гарбузюк, І. Невмержицька. – Дрогобич: Посвіт, 2014. – С. 47.

⁵ Купецька К. “Пам’ять про мучеників не повинна пропасти”: [кн. про Северина Бараника Наталії Гаврилів] / К. Купецька // Голос з-над Бугу. – 2011. – 15 лист.

- ⁶ Державний Архів Львівської Області (далі – ДАЛО). – Ф. 1. – Оп. 54. – Спр. 383. – Арк. 21.
- ⁷ Міські вибори у Дрогобиччині // “Діло”. – 1934. – 28 травня. – С. 6.
- ⁸ ДАЛО. – Ф. 1. – Оп. 54. – Спр. 383.– Арк. 104.
- ⁹ Там само. – Арк. 109.
- ¹⁰ Там само.
- ¹¹ Там само. – Арк. 159.
- ¹² Там само. – Арк. 194.
- ¹³ Там само. – Арк. 229.
- ¹⁴ Там само. – Арк. 229.
- ¹⁵ Там само.
- ¹⁶ Там само.
- ¹⁷ Там само. – Арк. 230.
- ¹⁸ Там само. – Арк. 230–231.
- ¹⁹ Там само.
- ²⁰ Там само. – Арк. 231.
- ²¹ Там само. – Арк. 264.
- ²² Там само. – Арк. 239.
- ²³ Там само. – Арк. 228.
- ²⁴ Чава І. Міжвоєнний Дрогобич: до характеристики діяльності органів влади та управління / І. Чава // Дрогобицький краєзнавчий збірник. – Вип. – 17–18. – Дрогобич, 2014. – С. 275–303.
- ²⁵ Вибори до міської ради у Дрогобичі // Діло. – 1939. – 3 червня. – С. 3.
- ²⁶ Лазорак Б. Відомий і невідомий Бруно Шульц (соціокультурний портрет Дрогобича) / Б. Лазорак, Л. Тимошенко, Л. Хомич, І. Чава / Наук. ред. Л. Тимошенко. – Дрогобич: Коло, 2016. – С. 122.
- ²⁷ Вибори до міської ради у Дрогобичі // Діло. – 1939. – 3 червня. – С. 3.
- ²⁸ Безробіття у Польщі // Український дневник “Свобода”. – № 119. – 1931. – С. 1.
- ²⁹ Як на практиці виглядає допомога безробітним // Український дневник “Свобода”. – Р. 11. – № 66. – 1932. – С. 1.
- ³⁰ ДАЛО. – Ф. 1. – Оп. 54. – Спр. 504. – Арк. 1–32.
- ³¹ ДАЛО. – Ф. 1. – Оп. 54. – Спр. 519. – Арк. 1–38.
- ³² Тридцятьлітній ювілей філії т-ва Просвіта в Дрогобичі // Бюлетень Дрогобицької “Просвіти”. – Ч. 6. – Дрогобич, 1934. – С. 1.
- ³³ Там само – С. 2.
- ³⁴ Там само.
- ³⁵ ДАЛО. – Ф. 1. – Оп. 54. – Спр. 383. – Арк. 1–21.
- ³⁶ Там само.
- ³⁷ Opieka nad więźniami w Drohobyczu // Przegląd Podkarpacia: Drohobycz-Borysław-Truskawiec. – R. 4. – № 91. – 1939. – S. 3.
- ³⁸ ДАЛО. – Ф. 1. – Оп. 54. – Спр. 383. – Арк. 21.
- ³⁹ Лазорак Б. Дрогобиччина у скорботі: жовтень/листопад 1933 року мовою джерел / Б. Лазорак // Інтернет газета “Майдан”. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://maydan.drohobych.net/?p=47673>
- ⁴⁰ Свята 1-го листопада // Діло. – 1934. – 25 листопада. – С. 3.
- ⁴¹ Дописи // Діло. – 1934 – 18 грудня. – С. 4.
- ⁴² Загальні збори “Рідної Школи” // Діло. – 1935. – 26 грудня. – С. 6.
- ⁴³ До українського громадянства ! // Діло. – 1936. – 3 квітня. – С. 1.
- ⁴⁴ Народня Організація Українців міста Дрогобича // Діло. – 1936. – 2 грудня. – С. 9.
- ⁴⁵ Дописи // Український Бескид. – Р. 9. - № 31. – 1936. – С. 5.
- ⁴⁶ Профанація пам'яті Івана Франка // Діло. – 1936. – 4 червня. – С. 3.
- ⁴⁷ Там само.

⁴⁸ Там само.

⁴⁹ Мучеництво українських священників // Релігійний місячник “Місіонар”. – Р. 45. – № 3-4. – 1942. – С. 30.

⁵⁰ Поіменний список громадян, які загинули або зазнали репресій від чужоземних поневолювачів у 1918 – 1990 рр. // Сокальщина. Книга пам'яті України. 1914–1990. / [редкол.: І. Бережницький, О. Солодяк та ін.]. – Львів, 2010. – С. 451.

Ігор ЧАВА

Громадсько-політична діяльність о. Северина Бараника у Дрогобичі (1932–1939).

У статті вперше проаналізовано громадсько-політичну діяльність ігумена Дрогобицького монастиря св. Петра і Павла – о. Северина Бараника у міжвоєнний період ХХ ст.; розкрито його участь у засіданнях міської ради Дрогобича та перебування в громадських товариствах міста.

Igor CHAVA.

Socio-political activity of. Severin Baranyka in Drohobych (1932–1939).

The article first analyzed the social and political activities abbot of the Drohobych monastery of St. Peter and Paul Fr. Severin Baranyk in the intermilitary period of XX century; disclosed his participation in the meetings of the City Council Drohobych and staying in the public companies of the city.